

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 170.

Tredie Session.

81de Møde.

Lovendagen den 14de Februar.

(Fortf.)

S. Pedersen: Ja, jeg mener ogsaa, at man kunde berøre Mølletrangen og fremsætte Exempler for at vise, hvor nødvendigt det er, at den afhjælpes, hvilket jeg mener vil kunne skee, naar de 10. Aar ere gaaede, og derfor har jeg troet at turde fremsætte dette Exempel. Der er ogsaa en anden Egn, hvor det er mig bekendt, at det Samme er Tilfældet, og som jeg ogsaa gjerne vilde berøre; thi ellers kunde det muligens tænkes, at jeg talte i min egen Interesse; men jeg veed ikke, om det maa være mig tilladt.

Formanden: Jeg kan dog ikke see, at saadanne specielle Exempler vedkomme Sagen i sin Heelhed.

S. Pedersen: Ja, saa skal jeg være ganske villig til at lade være, og jeg skal da kun tillade mig at udtale, at jeg vil stemme for Lovudkastet.

Wesfely: Jeg skal henholde mig til, hvad den ærede 3die Landstingsmand for 9de Kreds (M. B. Bruun) har yttret med Hensyn til de Grunde, hvorfor han seer sig opfordret til at stemme imod Lovforslaget, som det nu er blevet forandret af den ærede Forsamling. Efter min Anskuelse kan jeg ikke erkjende, at Veien til en større Næringsfrihed gaaer igjennem en Indskrænkning af de nu bestaaende Forhold, og det er jo indrømmet af alle Lovens Forsvarere, at der effectivt vil finde en Indskrænkning sted i den Næringsfrihed, som nu bestaaer. Det er efter min Anskuelse saa afvisende fra den Veie, jeg tror man skal slaae ind paa, naar man vil komme til Næringsfrihed, at jeg aldeles ikke kan tilegne mig denne Mening, og jeg seer mig derfor forpligtet til

at stemme imod hele Lovforslaget. Naar det er anført, at det nærværende Lovforslag ikke skulde støtte sig til Grundlovens § 88, da beklager jeg, at jeg ikke har opfattet den ærede Rigsdagsmands Ord saaledes, at jeg egentlig veed, hvori han lægger Argumentet; men, naar der er Tale om at udvide Næringsfriheden og at løse de Baand, der hvile paa denne, og det har oprindeligt været Hensigten med Lovudkastet, skøndt jeg villigen erkjender, at det er meget tvivlsomt, hvorvidt man er naaet derhen —, da indseer jeg ikke, hvorfor det ikke skulde kunne støtte sig til Grundlovens § 88.

Orsted: Da Spørgsmaalet om, hvorvidt Grundloven fordrer en saadan Lov som den omhandlede, idag er blevet berørt, skal jeg, idet jeg i det Væsentlige henholder mig til den ærede Landstingsmand, som først bragte dette Spørgsmaal frem idag (Holst), kun bemærke, at jeg tidligere ogsaa har fremsført mine Grunde, hvorfor jeg ikke troede, at Grundloven gav en saadan Lov som den nærværende Medhold. Jeg anførte i Særdeleshed derfor, at Grundloven siger, at alle Indskrænkninger i denne Frihed, som ikke ere grundede paa det almene Vel, skulle ophæves, og jeg anførte i denne Anledning, at det til det almene Vel hører, at der er Sikkerhed for erhvervede Rettigheder. Da nu den, hvorvel i flere Henseender begrændsede, Ret til Møllenæring er en til Eiendommen knyttet Ret, hvoraf der er blevet betalt en fast Afgift til Staten, saa kan jeg ikke skjønne Andet, end at Grundlovens § 88 maa være til Hinder for en saadan Lov som den omhandlede, og paa ingen Maade kan lede til at anbefale denne. En æret Landstingsmand erindrede vel herimod, at den Creditsvækkelse, som kunde flyde af en Lov som denne, kun vilde være mod Almeenvællet, forsaavidt der var Spørgsmaal om alle Stats-